

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodna z określoną w art. 6 ust. 1 dyrektywy (¹) zasadą braku związania jest wykładnia sądowa (polegająca na tym, że zwrot kwot nienależnie zapłaconych na podstawie warunku dotyczącego kosztów ujętego w umowie kredytu hipotecznego zawartej z konsumentem nie jest skutkiem stwierdzenia nieważności, lecz niezależnego roszczenia podlegającego terminowi przedawnienia), która pozwala na ostateczne związanie konsumenta warunkiem dotyczącym kosztów, gdyż nie może on uzyskać zwrotu, jeżeli wspomniane roszczenie uległo przedawnieniu?
- 2) Czy zgodna ze wspomnianą zasadą jest instytucja przedawnienia roszczenia o zwrot kwoty nienależnie zapłaconej na podstawie zastosowania warunku uznanego za nieuczciwy, gdyż może ono się wiązać z utratą prawa do zwrotu, niezależnie od stwierdzenia nieważności warunku?
- 3) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie, czy pojęcie „rozsądnego terminu przedawnienia”, do którego odniósł się Trybunał, należy interpretować wyłącznie w oparciu o parametry krajowe, czy też przeciwnie, ten rozsądny charakter musi spełniać jakieś wymogi po to, aby zapewnić minimalny poziom ochrony dla konsumentów będących kredytobiorcami na całym obszarze Unii Europejskiej, i nie może stanowić zagrożenia dla istoty prawa do braku związania warunkiem uznanym za nieuczciwy?
- 4) Na wypadek uznania, że rozsądny charakter terminu przedawnienia musi spełniać pewne minimalne wymogi, czy ów rozsądny charakter może zależeć od chwili, w której ustawodawstwo krajowe przewiduje możliwość wytoczenia powództwa? Czy rozsądne jest, aby bieg terminu przedawnienia rozpoczynał się w dniu zawarcia umowy, czy też, przeciwnie, zasada braku związania nieuczciwymi warunkami wymaga uprzedniego lub jednoczesnego stwierdzenia nieważności warunku dotyczącego kosztów, tak aby kredytobiorcy przysługiwał rozsądny termin na zażądanie zwrotu nienależnego świadczenia?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte di appello di Napoli
(Włochy) w dniu 22 stycznia 2020 r. – TJ/ Balga Srl**

(Sprawa C-32/20)

(2020/C 161/35)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte di appello di Napoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: TJ

Druga strona postępowania: Balga Srl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 30 [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] należy interpretować w ten sposób, że w przypadku niezgodnych z prawem zwolnień grupowych przyznaje on prawo do ochrony opartej na kryteriach efektywności, skuteczności, adekwatności i odstraszającego charakteru, ponieważ przesłanki te determinują charakter sankcji przewidzianych w „prawie Unii” w celu zapewnienia poszanowania podstawowych wartości, z którymi musi być zgodny przepis krajowy – lub praktyka stosowania – który wprowadza konkretny środek stanowiący sankcję w przypadku nieuzasadnionego zwolnienia z pracy? Czy powyższe kryteria stanowią zatem istotną granicę zewnętrzną, na którą można się powołać przed sądem do celów przyznanych sądowi krajowemu działań mających na celu zapewnienie zgodności z prawem Unii przepisów krajowych lub praktyki krajowej, stanowiących wykonanie dyrektywy 98/59/WE (¹)?

- 2) Czy w celu określenia poziomu ochrony przewidzianego w prawie Unii, w przypadku niezgodnego z prawem zwolnienia grupowego, art. 30 karty należy interpretować z „należytych uwzględnieniem” materialnego znaczenia art. 24 zrewidowanej Europejskiej karty społecznej, o której mowa w Wyjaśnieniach, jak wynika z decyzji Europejskiego Komitetu Praw Społecznych, a zatem uznając owo znaczenie za istotne, oraz czy w związku z tym prawo Unii stoi na przeszkodzie przepisom krajowym i praktyce stosowania, które – poprzez wyłączenie środka w postaci przywrócenia do pracy – ogranicza ochronę do rozwiązania o charakterze wyłącznie odszkodowawczym, charakteryzującego się pułapem opartym na głównym kryterium stażu pracy, a nie na naprawieniu szkody poniesionej przez pracownika w wyniku utraty jego źródła utrzymania?
- 3) Czy sąd krajowy powinien zatem, przy dokonywaniu oceny stopnia zgodności przepisu krajowego, który wprowadza lub ustanawia środek ochrony w przypadku niezgodnych z prawem zwolnień grupowych (z powodu naruszenia kryteriów selekcji), wziąć pod uwagę brzmienie Europejskiej karty społecznej wynikające z decyzji jej organów, a w każdym razie uznać, że konieczna jest pełna ochrona odszkodowawcza lub przynajmniej zasadniczo pełna ochrona przed konsekwencjami finansowymi wynikającymi z utraty umowy o pracę?
- 4) Czy art. 20, 21, 34 i 47 karty stoją na przeszkodzie wprowadzeniu przepisów lub praktyki stosowania przez państwo członkowskie, stanowiących wykonanie dyrektywy 98/59/WE, które przewidują jedynie w stosunku do pracowników zatrudnionych po dniu 7 marca 2015 r., objętych tą samą procedurą, system sankcji, który w przeciwieństwie do środków zapewnionych innym pracownikom objętym tą samą procedurą, lecz zatrudnionych we wcześniejszym okresie, wyłącza przywrócenie do pracy, a w każdym razie naprawienie konsekwencji wynikających z utraty dochodów oraz utraty zabezpieczenia społecznego, przyznając wyłącznie odszkodowanie charakteryzujące się kwotą określoną głównie w oparciu o kryterium stażu pracy, różnicując w ten sposób sankcję, w zależności od daty zatrudnienia, co prowadzi do zróżnicowania poziomów ochrony w oparciu o wyżej wymienione kryterium, a nie w oparciu o rzeczywiste skutki poniesione w wyniku niesłusznej utraty źródła utrzymania?

(¹) Dyrektywa Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych, Dz.U. 1998, L 225, s. 16.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg
(Niemcy) w dniu 23 stycznia 2020 r. – UK / Volkswagen Bank GmbH**

(Sprawa C-33/20)

(2020/C 161/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Ravensburg

Strony w postępowaniu głównym

Powód: UK

Pozwany: Volkswagen Bank GmbH

Pytania prejudycjalne:

1. Czy art. 10 ust. 2 lit. l) dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (¹) należy interpretować w ten sposób, że w umowie o kredyt:
 - a) należy podać stopę oprocentowania dla odsetek za opóźnienie obowiązującą w chwili zawarcia umowy o kredyt wyrażoną jako wartość bezwzględna, a przynajmniej, iż należy podać obowiązującą stopę referencyjną (w tym przypadku stopę bazową zgodnie z § 247 BGB – niemieckiego kodeksu cywilnego), z której wynika obowiązująca stopa oprocentowania dla odsetek za opóźnienie poprzez dodanie odpowiedniej wartości (w tym przypadku pięciu punktów procentowych zgodnie z § 288 ust. 1 zdanie drugie BGB)?